

1

Затворът приличаше по-скоро на университетски кампус, отколкото на място, където се излежават присъди от десет и повече години за извършени под пагон престъпления. В него нямаше наблюдателни кули, но имаше двойна четириметрова ограда, въоръжени патрули и многобройни камери, чиито електронни очи следяха всеки квадратен сантиметър от терена. Разположен в северния край на армейската база Форт Левънуърт, Федералният военен затвор се простираше върху сто и шейсет декара гъсти канзаски гори край брега на Мисури – една опасана с бодлива тел могила от тухли и бетон сред море от зеленина. ФВЗ беше най-строго охраняваният и най-големият мъжки военен затвор в Съединените щати.

На шест километра южно от него се намиреше Федералният затвор за цивилни. Наблизо бе разположен и Областният военен затвор, както и един частно управляван изправителен лагер, чиито обитатели закръгляха на пет хиляди общата бройка на лишените от свобода във Форт Левънуърт. В опит да се възползва от този факт местната туристическа агенция беше включила в своята рекламна брошура кратък материал, озаглавен „Да излежиш присъда в Левънуърт“.

Федералните долари се изсипваха като пълноводна река върху тази част на щата Канзас, а немалко от тях

прескачаха като зелени скакалци и границата с щата Мисури, като подпомагаха местната икономика – най-вече фирмите, предлагащи на военнослужещите в базата пушени ребърца, студена бира, бързи коли, евтини проститутки и всичко останало.

Във ФВЗ имаше четиристотин и петдесет затворници, разпределени в единични килии в няколко строго-охранявани отделения, включително в тъй наречената Специална зона. Повечето затворници в СЗ излежаваша присъди за сексуални престъпления. Те бяха млади и щяха да прекарат дълго време зад решетките.

Във всеки момент около десетина затворници изтърпяваха наказания в СЗ. Вратите бяха от солидна стомана, а не с решетки. В долната им част имаше процеп за храна, през който беше възможно и поставянето на окови – за случаите, при които някой трябваше да бъде преместен. Тук за разлика от повечето затвори дисциплината беше на висота. Нямаше никакви борби за надмощие между затворниците и техните надзиратели. Алинеите и точките на военния устав бяха пълновластни господари, на които се отговаряше кратко и ясно: „слушам, сър“ или „съвсем не, сър“.

Във ФВЗ имаше и отделение за осъдени на смърт, в момента заето от половин дузина затворници, сред които и мъжът, получил известност като „убиеца от Форт Худ“. Стаята за екзекуции се намираше в съседство с килиите на смъртниците. Въпросът дали и кога някой ще получи смъртоносната инжекция, зависеше изцяло от съдиите и адвокатите, но до този миг вероятно щяха да изминат години, през които щяха да бъдат похарчени милиони долари за адвокатски хонорари и съдебни разходи.

Нощта отдавна беше настъпила. Едно от малкото доказателства за някаква дейност бяха светлините на частен „Пайпър“, който излиташе от близкото военно лети-

ще „Шърман“. В момента времето беше тихо, но радарите вече бяха засекли набиращата мощ буря на север от армейската база. Друга, зародила се над Тексас, летише към Средния запад със скоростта на влак без спирачки. Тя съвсем скоро щеше да се сблъска опустошително с бурята от север. Целият район беше притихнал в очакване.

Двата фронта се срещнаха три часа по-късно. Небето се раздра от назъбени светкавици, изля се порой, придружен от ураганни ветрове.

Първо прекъсна електричеството. Жиците се късаха като конци от падащите клони. После дойде ред и на телефонните връзки. Пътищата бяха блокирани от изкоренени дървета. Международното летище на Канзас Сити беше затворено навреме, а свалените от самолетите пътници задръстиха терминала, където безмълвно благодаряха на Бог, че са останали на твърда земя, вместо да бъдат подмятани от мощния ураган.

Във ФВЗ всичко изглеждаше наред. Надзирателите правеха своите обиколки, а свободните от дежурство пиеха кафе в стаята за почивка; разменяха си шепнешком незначителни реплики – от онези, благодарение на които смяната протичаше по-лесно. Никой не споменаваше за бушуващата навън буря, защото всички бяха добре защитени във вътрешността на истинска крепост от бетон и стомана. Крепост, която наподобяваше самолетоносач, попаднал на силен вятър и бурно море. Чувството не беше приятно, но всички бяха убедени, че стихията скоро ще отmine.

Никой не се разтревожи особено, когато редовното електрозахранване спря. Вероятно защото само секунда по-късно се включи мощният генератор, който се намираще в бомбоубежище и работеше на природен газ. Това стана толкова бързо, че луминисцентното осветление само примигна, а охранителните камери и мониторите на компютрите едва забележимо трепнаха.

Част от надзирателите в стаята за почивка допиха

кафето си и преминаха към обичайните за всеки затвор клоки, а дежурните продължиха бавната си обиколка на отделните зони, за да бъдат сигурни, че животът във ФВЗ тече нормално.

После нещата се промениха. Вниманието на всички беше привлечено от внезапно настъпилата тишина. Резервният генератор издаде странен звук, като кашлица на великан, и спря.

Лампите и мониторите моментално угаснаха. Останаха да работят само няколко охранителни камери на батерии. Миг по-късно тишината беше прогонена от разтревожени викове, шумни стъпки и пропукване на радиостанции. Светнаха фенерчета, издърпани от калъфите на униформените колани. Но тяхната светлина съвсем не беше достатъчна.

След което се случи немислимото: отключиха се всички врати на килиите. *Това* вече не трябваше да се случва. Системата беше изградена така, че при спирането на електрическия ток вратите автоматично се заключваха. Не беше приятно за затворниците, особено ако аварията се дължеше на извънредни обстоятелства, например пожар. Но системата беше такава, каквато я бяха програмирали. В момента обаче надзирателите чуваха съвсем ясно отварянето на вратите в целия затвор, последвано от тропота на мъжете, които напускаха килиите си.

Във ФВЗ оръжията бяха забранени. Надзирателите разполагаха единствено със своя авторитет, ум, подготовка, способност да разпознават настроенията на затворниците и, разбира се, тежки палки, с които въдворяваха ред. Дланите, които стискаха палките в този момент, бързо се изпотиха.

За подобни ситуации имаше стандартни оперативни процедури. Военните имаха оперативни процедури за абсолютно всичко. В армията държаха да имат най-малко две резервни възможности за всяка критична ситуация. Но във ФВЗ цареше убеждението, че генера-

торът на природен газ е стопроцентово надежден, което беше пропуск, защото в момента машината беше зациклила. Следователно възстановяването на реда лягаше върху плещите на надзирателите. Те бяха последната отбранителна линия. Първостепенната им задача беше да обезвредят затворниците. Второстепенната – да обезвредят затворниците. Всичко друго би било невъобразим провал, който щеше да доведе до порой от скъсани звезди и нашивки, засипващи земята като игличките на забравена елха в края на януари.

Естествено, затворниците бяха много повече от охраната. Тяхното обезвреждане изискваше някои специални тактики, най-важната от които беше да ги групират в големите общи пространства и да ги накарат да легнат по очи. Това свърши работа за първите пет минути, но после се случи нещо, от което надзирателите се изправиха на нокти и мислено се заровиха още по-надълбоко в устава за търсене на решение.

– Изстрели! – изкрещя в радиостанцията си един от тях. – Чувам изстрели! Неизвестна локация, неизвестен източник!

Съобщението беше повторено толкова много пъти, че ушите на останалите надзиратели писнаха. Бяха произведени изстрели, но никой не знаеше къде и от кого. Те не носеха оръжие, а това означаваше, че е стрелял един от затворниците. Или може би няколко.

Нещата ставаха сериозни, приближаваха се към ръба на хаоса.

После ситуацията се влоши още повече.

В коридора, водещ към СЗ, тресна експлозия. Гранницата, деляща ги от хаоса, беше преминала. Демонстрацията на въоръжена сила остана единственото нещо, способно да възстанови реда. Малко организации в света можеха да го правят толкова добре, колкото армията на Съединените щати. Особено когато една от базите ѝ се намираше в съседство.

Броени минути по-късно във ФВЗ се появиха шест

зелени военни камиона. От тях изскочиха десетки военни полицаи с щитове и готово за стрелба автоматично оръжие. Те решително се насочиха към тъмната сграда на затвора, която грееше отчетливо през техните прибори за нощно виждане от последно поколение.

Затворниците замръзнаха по местата си. После онези от тях, които все още бяха на крака, побързаха да се проснат по корем с ръце на гърба. Редът беше въдворен.

Военните инженери успяха да се справят с аварията. Осветлението беше възстановено, а вратите на килиите отново можеха да се заключват. Междувременно специалният отряд на военната полиция във Форт Левънуърт предаде командването на обекта обратно на затворническата администрация, а след това се изтегли по пътя, по който беше дошъл. Комендантът на затвора с чин полковник въздъхна с облекчение и успя да се освободи от кошмара на внезапното препятствие по пътя към генералския пагон.

Затворниците омърлушено се прибраха в килиите си.

Проведе се преброяване и списъкът на лишените от свобода беше сравнен с официалната ведомост. Бройката съвпадаше. Поне в началото.

Повторната проверка показва друго: един затворник липсваше. Само един, но важен, с доживотна присъда. Не защото бе взривил някой висшестоящ, нито пък защото бе убил някого. Не беше изнасилвал, клал, палил или бомбардирал себеподобните си. Беше тук по обвинение в държавна измяна, в заплаха за националната сигурност – термини, които караха всички да застанат нащрек. Но имаше и още нещо напълно необяснимо. На нара на липсващия затворник лежеше неидентифициран мъртвец – по очи, старателно завит с одеяло. Това беше причината за грешното първоначално преброяване.

Започна интензивно претърсване. Проверени бяха всички места, предлагащи някакви възможности за укритие, включително вентилационните тръби. След

това надзирателите изскочиха навън под затихващата буря и повториха операцията, като се стараеха да не пропускат нищо.

Но затворникът беше изчезнал. Никой не беше в състояние да обясни как го е направил, нито по какъв начин е бил заместен от мъртвеца.

Остана само един очевиден факт.

Робърт Пулър, бивш майор от ВВС, експерт по ядрени оръжия и киберсигурност, син на прочутия генерал-лейтенант Джон Пулър-старши, беше успял да избяга от най-строго охранявания военен затвор в страната.

А на своето място беше оставил мъртвец – нещо, което беше по-необяснимо дори от самото му бягство.

Комендантът на затвора посегна към телефона в кабинета си с ясното съзнание, че трябва да се сбогува с доскоро обещаващата си кариера.

2

Джон Пулър беше насочил своя пистолет ЗИГ П228 към главата на мъжа срещу себе си. Той пък го държеше на мушка със своята берета 92.

Вместо с победител този дуел имаше всички шансове да завърши с два трупа.

– Нямам никакво намерение да поема вината! – изкрещя редник Тони Роджърс, чернокож младеж с атлетична фигура и татуирано на ръката лого на „Питсбърг Стийлърс“.

Беше на двацет и няколко години, към метър и седемдесет и пет, с бръсната глава, масивни рамене, жилести ръце и огромни крака – външен вид, който трудно се връзваше с пискливия му глас.

Пулър носеше бежов панталон и синьо яке със златисти букви ОКР на гърба, които означаваха Отдел за

криминални разследвания. Роджърс беше с бойна униформа, военни ботуши и шапка. Потеше се, въпреки че времето беше доста студено, а в погледа му личеше паника. Пулър не се потеше, а очите му не слизаха от лицето на младежа. Желанието му беше да излъчва спокойствие, което по някакъв начин да се прехвърли и на Роджърс.

Двамата стояха един срещу друг на сляпа уличка зад бар в покрайнините на Лоутън, Оклахома, където се намираха базата Форт Сил и гробницата на индианския вожд Джеронимо.

Пулър беше идвал тук един-два пъти, а и баща му беше служил известно време в Лоутън. Синът беше пристигнал в града със задачата да арестува предполагаем убиец. В момента заподозреният го държеше на мушка със служебното си оръжие.

– Кажи ми твоята версия на историята – рече с равен глас Пулър.

– Никого не съм гръмнал, чуваш ли? Трябва да си луд, за да твърдиш подобно нещо!

– Не твърдя нищо. Тук съм, защото това ми е работата. Можеш ли да опровергаеш обвиненията? Много добре, действай.

– За какво говориш?

– Наемаш разтропан военен адвокат, който може би ще успее да смаже прокурора. Познавам добри юристи и мога да ти препоръчам някой. Но това, което правиш в момента, изобщо не ти помага. Така че предлагам да свалиш оръжието, в замяна на което забравяме, че си побягнал и си го насочил срещу мен.

– Дрън-дрън!

– Имам заповед да те арестувам, Роджърс. Просто си гледам работата. Нека да я свърша мирно и кротко. Сигурно не искаш да умреш на някаква мръсна уличка в Лоутън, Оклахома. И аз не го искам.

– Ще ми лепнат доживотна присъда, а имам майка, за която да се грижа!

– И майка ти едва ли иска да умреш така. Ще защитиш правата си в съда. Можеш да призовеш и нея като свидетел, за да обясни що за човек си. Дай шанс на съдебната система да си свърши работата.

Всичко това отново беше изречено с равен и успокоителен тон.

В очите на Роджърс проблесна животински страх.

– Защо не се махнеш от пътя ми? – нервно попита той. – Така ще мога да се разкарам от това място и от шибаната армия!

– И двамата носим униформа, редник. Бих искал да ти помогна, но не по този начин.

– Тогава ще ти надупча задника! Кълна се, че ще го направя!

– Няма да стане – каза Пулър.

– Аз не пропускам, човече! Имам отлични показатели на проклетото стрелбище!

– Ти стреляш и аз стрелям. И двамата падаме. Но според мен е глупаво да свършим така. Виждам, че и ти мислиш по същия начин.

– Тогава да обявим примирие. Просто се обръщаш и си тръгваш.

– Не мога – поклати глава Пулър, като продължаваше да го държи на мушка.

– Защо, по дяволите?

– Ти си артилерист, Роджърс. Вършиш си работата както трябва, защото армията е отделила много време и пари за твоето обучение. Прав ли съм?

– Да, но какво от това?

– Ами и с мен е същото. Моята работа не ми позволява да си тръгна. Затова нека се разберем: аз не искам да те застрелям. Доколкото усещам, ти също не искаш да ме гръмнеш, така че свали оръжието. Отлично знаеш, че това е най-разумното, което можеш да направиш.

Пулър го проследи до тук, след като беше събрал достатъчно доказателства, за да му осигури дълга присъда. Но в един момент Роджърс го засече и хукна

да бяга. Бягството му приключи тук, на тази сляпа уличка, откъдето можеше да се измъкне само по пътя, по който беше дошъл.

– Значи умираме и двамата! – тръсна глава Роджърс.

– Не е нужно да свършим така! – настоятелно изрече Пулър. – Използвай главата си! Сигурна смърт или съдебен процес, след който може да полежиш малко във ФВЗ, а дори и да се отървеш без нищо. Кое ти звучи по-приемливо? Кое би прозвучало по-добре на майка ти?

Това докосна някаква струна в душата на Роджърс и клепачите му потрепнаха.

– Ти имаш ли семейство? – попита той.

– Имам, разбира се. И искам да го видя отново. Разкажи ми за твоето семейство.

Роджърс облиза напуканите си устни.

– Мама, двама братя и три сестри. В Питсбърг... Всички сме фенове на „Стийлърс“ – гордо добави той.

– Ето, виждаш ли? – каза Пулър. – Хвърли оръжието и ще можеш да гледаш още много мачове.

– Не ме слушаш, по дяволите! Няма начин да ме приберат за това! Она извади нож, следователно става въпрос за самозащита!

– Ще го кажеш пред военния съд. Може би изобщо няма да те заключат.

– Знаеш, че няма как да стане – каза Роджърс и погледна изпитателно Пулър. – Събрал си разни неща срещу мен, иначе нямаше да си тук. Разбрал си за шибаната дрога, нали?

– Моята работа е да те арестувам, а не да те обвинявам.

– Тук сме насред нищото, човече. Нужна е малко смазка, за да оцелеем. Аз съм градско момче и не си падам по кравите. Много хора са като мен.

– Досието ти е добро, Роджърс, това ще ти помогне. Ако убедиш съдебните заседатели, че е било самозащита, най-вероятно ще бъдеш освободен.

– Не, човече – упорито тръсна глава войникът. – И двамата знаем, че ще ми изпържат задника.

– Ще те попитам нещо, Роджърс – смени тактиката Пулър в опит да сваля напрежението. – Колко питиета удари в онзи бар?

– Какво?!

– Прост въпрос. Колко питиета удари?

Роджърс инстинктивно стисна пистолета, а по лявата му буза се плъзна капчица пот.

– Четири бири и един шот „Джим Бийм“ – отговори той, после изведнъж изрева: – Но какво значение има? Ти разигравах ли ме, задник?

– Не – спокойно отвърна Пулър. – Опитвам се да ти обясня нещо и искам да ме изслушаш. Ще го направиш ли? То е важно за теб.

Млъкна и зачака. Целта му беше да накара Роджърс да мисли. Когато човек мисли, той не натиска спусъка.

– Добре, казвай.

– Изпил си много алкохол.

– Глупости! Мога да изпия два пъти повече и да карам танк.

– Не ти говоря за танк.

– А за какво?

– Като те гледам, тежиш около седемдесет и пет килограма – започна със същия спокоен глас Пулър. – Това означава, че дори при наличие на адреналин нивото на интоксикация в кръвта ти ще бъде около един промил, а вероятно и повече заради шота „Джим Бийм“. А според закона това означава, че си прекалено пиян, за да караш дори мотопед.

– Какво общо има това, по дяволите?

– Алкохолът влияе на двигателни реакции, например прицелването и произвеждането на изстрел. В твоя случай говорим за сериозна деградация на стрелковите умения.

– Абсолютно сигурен съм, че от три метра няма как да не те уцеля! – изръмжа той.